

ЙОРДАНЪ ЙОВКОВЪ
Пѣвецътъ на Добруджа

Йорданъ Йовковъ израстна въ Добруджа. Роденъ въ пазвитъ на Балкана, кждето за пръвъ пжтъ чудивнитъ старопланински легенди за коравитъ и смѣли българи, бранеши родната земя отъ чуждо насилие, той отрано се пресели въ богатата добруджанска равнина, въ златната земя, която истински обикна. И тамъ, въ люлката на българската държава, въ страната на необгледнитъ простори, кждето желѣзниятъ ханъ Исперихъ развѣ конската опашка на първото българско царство, Йорданъ Йовковъ позна неизпитани радости, видѣ невиждана красота, изпита възторзи и подеми, които оставиха дълбока следа въ чувствителната му душа. Тамъ той опозна сърдцето и копнежитъ на българина, разбра и обичьта и привързаностъта на нашия селянинъ къмъ земята, която щедро възнаграждава неговия трудъ, тамъ преживѣ най-хубавитъ дни отъ живота си. А по-късно, когато Добруджа бѣше несправедливо

откъсната отъ България и оставена въ робство, съ болка и тъга той напустна прекраснитъ ѝ полета и чифлици и заживѣ съ споменитъ, виденията и мечтитъ, които сж го вълнували презъ годинитъ, прекарани въ златната земя.

Тѣзи спомени, видения и мечти отнесени отъ Добруджа, така дълбоко и силно сж раздвижвали всички струни на душата и сърдцето му, че той не можа да не ги отрази въ своето творчество. Огдѣленъ отъ Добруджа чрезъ бѣлитъ гранични камъни, поставени отъ поробителитъ, за да откъснатъ земята на Стефанъ Караджа отъ общото ни отечество, той остана духовно неразлченъ отъ нея и почна да я възпѣва въ хубавитъ си произведения, които неуморно поднасяше на многобройнитъ читатели. И така Йорданъ Йовковъ стана пѣвецъ на Добруджа — пѣвецъ и вдъхновенъ изобразителъ на нейната природа, на нейния героизъмъ, на нейнитъ хора.